SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 2 FEBRUAR 1953 102. ÅRGANG

Apostlen ANDREAS

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2 FEBRUAR 1953 102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

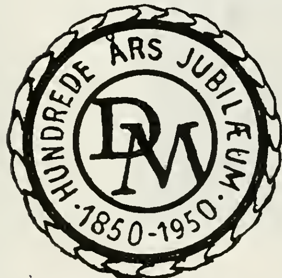
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Mark Junius Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Jubilæumsnålen

er nu atter på lager. Ved bestilling bedes venligst opgivet, om den ønskes med sikkerhedsnål (til kvinder) eller med knap (til mænd). Prisen er som tidligere kr. 2,50. Pengene bedes indsendt samtidig med bestillingen på postgirokonto 333.38, *Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints,* Priorvej 12, København F.

KLOSTERTRYKKERIET A/S

Fra missionens præsidentskab.

Vort personlige ansvar.

Det er vigtigt, at vi alle er klare over vort personlige ansvar, og at vi skønner på, at denne Kirke stoler på os alle, ikke blot på nogle få, og at de, som undlader at bære deres del af ansvaret, ikke er helt sande overfor den tillidspost, de har.

Heldigvis er der mange medlemmer og funktionærer i Kirken, som er besluttet på at bære deres personlige ansvar — ikke fordi det er blevet lagt på dem af nogen anden, men fordi de ved, at det er deres eget personlige ansvar.

Jeg tror, at vi alle bør bære det ansvar, der er lagt på os, ikke blot fordi nogle andre har ansporet os til at gøre det, men fordi vi har det i vor sjæl at gøre det.

Og hvad er det så for et ansvar, der hviler på ethvert medlem af Kirken? I 107. afsnit i Lære og Pagter finder vi følgende i det 99. vers:

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«

To principper i denne formaning fremhæves: for det første at lære ,at kende, hvad ens pligt er; for det andet, med flid at passe udførelsen af denne pligt.

At kende sin pligt, at lære sandheden, er enhver sidste dages helligs pligt, ja er en pligt for enhver mand og kvinde i verden, også for dem, der står udenfor Kirken. Der er en naturlig følelse, som driver mænd og kvinder hen imod sandheden; det er et ansvar, som er pålagt menneskeheden. Men dette ansvar hviler i endnu højere grad på de sidste dages hellige end på deres medmennesker — fordi de sidste dages hellige har lært den sandhed, at det evige evangelium er blevet gengivet.

Men at vide en ting, eller blot at føle vished om sandheden er ikke tilstrækkeligt. »Altså når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd.« (Jacob 4:17).

Denne tanke får os til at betragte den anden hellige pligt, der er omtalt i denne åbenbaring af Profeten Joseph Smith: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.« Den mand, som ved, hvad der er hans pligt og undlader at udføre den, er ikke sand mod sig selv; han er ikke sand mod sine brødre; han lever ikke i det lys, som Gud og samvittigheden giver ham. Dette lys kommer lige hjem til dig og til mig. Når samvittigheden siger til mig, at det er rigtigt at gå ad en bestemt linie, er jeg ikke sand mod mig selv, hvis jeg ikke følger den. Oh, jeg ved, at vi vakler på grund af vor svaghed og på grund af indflydelser udefra; men det er vor pligt at vandre på den lige og snævre sti ved udførelsen af enhver pligt!

Og læg mærke til dette: Hver gang vi har lejlighed og undlader at leve op til sandheden, som er i os, hver gang vi undlader

at udtrykke en god tanke, hver gang vi undlader at udføre en god gerning, gør vi os svage og gør det mere vanskeligt at udtrykke den tanke eller udføre den gerning i fremtiden. Hver gang vi udfører en god gerning, hver gang vi udtrykker en ædel følelse, gør vi det lettere at udføre den gerning eller udtrykke den følelse en anden gang.

Det minder mig om historien om kvinden, der »følte« sympati; hun vidste hvorledes hun skulle føle med den stakkels heltinde på scenen. Denne kvinde sad i sin loge, indsvøbt i pelsværk og silke, og medens hun så på forestillingen, græd hun af medfølelse med heltinden, som led indbildte lidelser; og medens denne kvinde følte med heltinden på scenen, frøs hendes kusk ihjel i hendes vogn udenfor på grund af utilstrækkelig påklædning.

Det er ikke nok at »føle«; vi må handle, så det kan gavne nogen.

Gud har velsignet os med kundskab om sandheden; og kundskaben om sandheden er ikke tilstrækkelig, med mindre den bliver udtrykt, med mindre den bringer andre til den samme kundskab. Dette er den sidste dages helliges ånd og pligt, og den hviler på os alle.

Enhver mand, enhver kvinde, enhver dreng og pige må bære en del af ansvaret i denne Kirke.

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt,« og virke med flid i udøvelsen af den.

»Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads.« (se Lære og Pagter 107:99—100).

Missionspræsidentskabet.

Fortsat artikel:

EN ADVARSELS RØST

Af *Parley P. Pratt.*

Vi vil nu vende tilbage til Nebukadnezar, hvem Herren ved Jeremias's mund kalder »sin tjener« til at udføre sine domme over nationerne. (Jer. 25:9; 27:6 og 43:10). Det synes, som om Herren ophøjede denne mand og gjorde ham til kongers konge og herrers herre, udrustede ham med sit eget sværd og iklædte ham med magt og myndighed i den udtrykkelige hensigt at udføre Guds domme, til tugtelse og ydmygelse for alle jordens nationer. I Jeremias 25. kapitel siges, at Herren besluttede at bringe Nebukadnezar og hans hær mod Jerusalem og mod alle nationer rundt omkring, så han kunne påføre dem ødelæggelse og fangenskab i 70 år; og efter de 70 år ville han vende om og straffe babyloniernes konge og nation for deres uretfærdighed. Hvem kan følge historien om disse store begivenheder, der er så nojagtig

forudsat af Jeremias, Esajas og Ezekiel, uden at blive slået med forbavselse og forundring over den vidunderlige profetiske gave, hvormed mænd i hine dage kunne læse fremtidens historie, ligesom vi læser fortidens? I sandhed, den, der i det nittende århundrede læser babyloniernes, medernes, persernes, grækernes, romernes, ægypternes og jødernes historie, kan ikke gøre sig mere fortrolig med de begivenheder, der skete blandt hine nationer, end profeterne var, 70 år før de fandt sted.

Jøderne blev underkastet Nebukadnezars herredømme; staden Jerusalem samt templet blev brændt; deres fyrster, deres øverster og folket samt alle deres hellige ting blev bortført til Babylon. Alle omstændigheder ved denne ødelæggelse var tydeligt forudsagt af profeten Jeremias, såvel som fangenskabet og dets varighed, nemlig 70 år. Efter jødernes undertvingelse drog Babylons konge med sin hær mod Tyrus, købmændenes stad, der var beliggende ved havets bred og omgivet ikke alene af havet, men også af en stærk mur. En så stærk fæstnings indtagelse fordrede Nebukadnezars og hans hærs hele klogskab og udholdenhed; men efter længere tids vedholdende arbejde sejrede han til sidst over Tyrus og bragte dens indbyggere i 70-årigt fangenskab. Derefter vendte de tilbage og genopbyggede deres stad, thi Jeremias havde forudsagt denne udertvingelse af Tyrus, dens indbyggeres fangenskab i 70 år og dens genopbyggelse efter den tids forløb. Efter genopbyggelsen af Tyrus blomstrede staden en tid, men sank derefter ned i fuldkommen ødelæggelse. Dens ruiner kan endnu den dag i dag ses på havets bund, og stedet, hvor den stod, er blevet en ufrugtbar klippe, som kun bebos af nogle fattige fiskere. Hele denne ødelæggelse, ja selv dens nuværende udseende, som en øde og evig ørken, er tydeligt forudsagt af profterne.

Men efter at kongen af Babylon havde indtaget Tyrus, og mangt et hoved var blevet skaldet og mangen en skulder hudløs af det hårde arbejde, som hans hær måtte udføre under belejringen, lover Herren, ved Ezekiels mund, at skænke ham Ægypten som løn til hans hær og som belønning for den store gerning, som han havde ydet Gud mod Tyrus. Betragt dernæst krigen, Ægyptens indtagelse og folkets bortførelse i fangenskab, indtil de 70 år fuldendtes.

Og følg ham til sidst i udførelsen af Herrens hævn og vrede mod Uz, mod filisternes konger, Askalon, Gaza, Ekron, Edom, Moab, Ammon, Dedan, Tema og Buz, og mod kongerne af Arabien, Zimri og Elam; og mod alle de mediske og alle Nordens konger, både fjern og nær, og mod alle Verdens riger, »som ville blive drukne og spy, og falde og aldrig rejse sig mere for sværdet, som han ville lade komme iblandt dem«. Men når Herren havde fuldbyrdet al sin vilje med hensyn til disse natio-

ner, agtede han at vende om og straffe den store monark og dem, som fulgte efter ham, og ligeledes staden og nationen, som han regerede over, og ville til sidst gøre den til en evig ødelæggelse. Og alt dette var på grund af deres stolthed og hovmod. Herren siger: »Mon øksen bryster sig mod den, som hugger, gør saven sig til mod den, som saver?« o. s. v. (Es. 10:15).

Ved at følge jøderne og de andre nationer på deres tilbagegang efter de 70 års fangenskab og trældom, og straffedommene over Babylon, finder vi en anden person, meget forskellig fra Nebukadnezar, omtalt af profeterne, og i Skriften kaldet Herrens salvede. Han kan betragtes som en af de mærkeligste personligheder, den hedenske verden nogensinde har frembragt; hans mildhed, mod, udholdenhed og held, og fremfor alt hans strenge lydighed mod den Guds befalinger, som hverken han eller hans fædre havde kendt, — alt tjener til bevis for, at Esajas ikke tog fejl, da han kaldte ham Herrens salvede, som skulle frelse nationerne fra trældom, tugte og undertvinge det største monarki, som nogensinde har været på jorden, og bringe jøderne tilbage og lade dem genopbygge deres stad og deres tempel. I sandhed, han var en af de få, som Verden ikke frembringer uden for at udføre overordentlige handlinger. Men lad os høre profetens egen beskrivelse af ham: »Så siger Herren til sin salvede, til Kyros, hvis højre jeg greb for at nedstyrte folk for hans ansigt og løsne kongernes gjord, for at åbne dørene for ham, så portene ikke var stængt: Selv går jeg frem foran dig, hindringer jævner jeg ud; jeg sprænger porte af kobber og sønderhugger slåer af jern. Jeg giver dig mulmets skatte, rigdomme gemt i løn, så du kender, at den, der kaldte dig ved navn, er mig, er Herren, Israels Gud. For Jakobs, min tjeners, skyld, for min udvalgtes, Israels, skyld kalder jeg dig ved dit navn, ved et æresnavn, skønt du ej kender mig. Herren er *jeg,* ellers ingen, uden mig er der ingen Gud; jeg omgjorder dig, endskønt du ej kender mig, så de kender fra solens opgang til dens nedgang: der er ingen uden mig.« (Es. 45. kapitel). I det 13. vers siges: »Det var mig, som vakte ham i retfærd, jeg jævner alle hans veje; han skal bygge min by og give mine bortførte fri — ikke for løn eller gave, siger Hærskarers Herre.« Læseren må erindre, at Esajas levede omtrent 100 år før jødernes fangenskab og 170 år, før Kyros lod dem drage tilbage.

Her vil jeg standse lidt og spørge: Hvilken magt, uden den store Guds kraft, kunne sætte et menneske i stand til at nævne et andet ved navn hundrede år, før han blev født, samt fortælle hans livshistorie? Hvor måtte ikke Kyros forbavses og forundre sig, da han, efter mange års krig og bevægelse, hvor han bestandig marcherede frem fra sejr til sejr og samlede nationernes rigdom som i en rede, til sidst opslog sin lejr tæt ved mu-

rene af jordens stærkeste fæstning? Fuld af forundring betragtede han stadens 125 m høje mur med dens kobberporte og jernbomme. Folket troede sig fuldkommen sikker derinde og havde proviant nok til flere år. Hvor kunne han tænke på at indtage en sådan stad? Hvem ville ikke med gysen have opgivet et sådant foretagende, hvis ikke den store Jehova havde inspireret ham? Men ved at lede floden Eufrat bort fra dens leje og marchere lige ind under stadens mure i den tørre flodseng, kom han snart i besiddelse af staden uden noget besvær; thi Belsazzar, kongen, drak sig, tilligemed sine stormænd og sine friller, fuld, og benyttede dertil de hellige kar, som hans fader havde taget fra Jerusalem; hans knæ rystede allerede af forfærdelse over håndskriften, som viste sig på væggen, og som Daniel nylig havde været indkaldt for at tyde, thi, Herren gav hans rige til de meder og perser. (Dan. 5. kapitel).

Da Kyros havde besejret dette store monarki, satte han sig på rigernes trone, og da han blev fortrolig med Daniel, gjorde denne ham uden tvivl bekendt med jødernes optegnelser, og hemmeligheden lå da afsløret for ham; han kunne nu se, at Gud havde kaldt ham ved navn, at den Almægtiges hånd havde omgjordet ham til striden og styret alle hans handlinger. Han kunne da forstå, hvorfor jorden udgød sine skatte i hans skød, hvorfor kongernes lænders sværd var løste for ham. Det var for at han kunne vide, at der var en Gud i Israel, og ingen uden ham, og at alle afguder var som intet; også, for at han kunne befri jøderne, genopbygge deres stad og deres tempel og fuldbyrde Guds hensigter med Babylon. Som følge heraf lod han udgå en proklamation til jøderne, at de kunne vende tilbage, og til nationerne, at de skulle hjælpe dem med genopbyggelsen, thi, sagde han, Gud har befalet mig at bygge ham et hus i Jerusalem. »Perserkongen Kyros gør vitterligt: Alle jordens riger har Herren, himmelens Gud, givet mig; og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem i Juda. Hvem iblandt eder, der hører til hans folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem i Juda og bygge Herrens, Israels Guds, hus; han er den Gud, som bor i Jerusalem.« (Ezra 1:2,3).

Hvilke kraftige beviser, hvilken mægtig indflydelse var det, som overtydede Kyros om, at det var himmelens Gud, der boede i Jerusalem, den eneste Gud, som havde gjort alle disse ting. Han havde ikke arvet nogen kundskab fra sine forfædre om den sande Gud, og heller ikke om den hellige skrift. Nej, han havde tværtimod bestandig været en meget nidkær afgudsdyrker, og det var til afguder, han henvendte sig om bistand i sit tidligere liv. Jeg svarer, at det var Guds kraft, der blev åbenbaret ved profeti, og dens bogstavelige opfyldelse — ikke åndeliggjort og heller ikke tilkendegivet på nogen utydelig, usikker, mørk eller

hemmelighedsfuld måde, men med en bestemt, umiskendelig og klar sikkerhed, som ingen kunne modstå eller modsige. Esajas siger, at dette var Herrens øjemed, når han åbenbarede noget, og Kyros stadfæstede, at det gjorde den forønskede virkning. (Es. 44. og 45. kapitel).

Jeg vil her bemærke, at når vi kommer til at omhandle den del af profetierne, som endnu står tilbage at opfyldes, vil vi fremlægge bestemte beviser for, at de hedenske nationer i de sidste dage vil blive overbevist på samme måde som Kyros, det vil sige: der er visse kommende begivenheder, som er tydeligt forudsagt af profeterne, og som, når de opfyldes, vil overbevise alle hedenske nationer om den sande Gud, og de vil vide, at han har talt og gennemført det. Og alle kristendommens såkaldte store og kloge mænd, såvelsom andre samfund, der giver nogen anden udtydning på profetiens ord end den bogstavelige, skal stå beskæmmede og tvinges til at erkende, at alt er sket nøjagtig som det var skrevet.

Men vi må vende tilbage til vor undersøgelse af profetien og dens opfyldelse. Profeterne havde ikke alene forudsagt Babylons ydmygelse ved Kyros, men de havde forkyndt dens skæbne gennem alle tidsaldre, indtil den bragtes ned til fuldkommen ødelæggelse, og forudsagt at den aldrig skulle blive beboet, ja, at den end ikke skulle være et midlertidigt opholdssted for omflakkende arabere. »Det skal aldrig i evighed bebos, ej bebygges fra slægt til slægt; der telter araberen ikke, der lejrer hyrder sig ej.« (Es. 13:20).

Hr. Josef Wolfe, den berømte jødiske missionær, forespurgte hos araberne, da han berejste Kaldæa, om de nogensinde opslog deres telte mellem Babylons ruiner, hvortil de svarede nej, og udtalte deres frygt for, at dersom de gjorde det, ville Nimrods ånd gøre dem fortræd. Således er alle profetens forudsigelser angående denne mægtige stad blevet opfyldt.

Edom fremviser også en mærkværdig opfyldelse af tydelige og bestemte forudsigelser hos profeterne, og disse forudsigelser blev udtalt mod Edom på en tid, da dets jordbund var meget frugtbar og veldyrket og omfattede mange blomstrende byer og stæder. Men nu er dets byer blevet til en dynge øde ruiner, der kun bebos af strandmåger, rørdrum, vilde dyr og slanger, og dets jordbund er blevet ganske ufrugtbar. Herren har spændt en snor over det, så det er blevet øde, og et blylod, så det er blevet tomt, og det har ligget øde fra slægt til slægt — overensstemmende med profetens ord. (Es. 34:11)

Vi vil nu kaste et blik på Daniels syn, optegnet i det 8. kapitel af hans profeti, angående væderen og gedebukken. Læseren gør bedst i at læse hele kapitlet, men vi vil særlig dvæle ved udtydningen, som den blev givet ham af engelen Gabriel, og som

er blevet optegnet fra det 19. til det 25. vers. »Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i vredens sidste tid; thi synet gælder endens sidste tid. Den tvehornede væder, du så, er kongerne af Medien og Persien, den lådne buk er kongen af Grækenland, og det store horn i dens pande er den første konge. At det brødes af, og at fire andre voksede frem i stedet, betyder, at fire riger skal fremgå af hans folk, dog uden hans kraft. Men i deres herredømmes sidste tid, når overtrædelserne har gjort målet fuldt, skal en fræk og rænkefuld konge fremstå. Hans magt skal blive stor, dog ikke som hins; han skal tale utrolige ting og have lykke med, hvad han gør, og gennemføre sine råd og ødelægge mægtige mænd. Mod de hellige skal hans tanke rettes; hans svigefulde råd skal lykkes ham, og han skal sætte sig store ting for og styrte mange i ulykke i deres tryghed. Mod Fyrsternes Fyrste skal han rejse sig, men så skal han knuses, dog ikke ved menneskehånd.«

I dette yn ser vi først mederne og perserne, som de skal være, indtil de blev besejret af Alexander den Store. Det er et velkendt faktum, at dette rige blev overmåde stort efter Daniels død, idet det gjorde erobringer mod vest, nord og syd, så ingen kunne modstå det, før Alexander, grækernes konge, kom fra Vesten med en lille hær af udsøgte mænd og angreb perserne på bredden af floden, hvori han styrtede sig med sin hest, og hans hær fulgte ham over og angreb dem på den anden side, hvor de stod parat til modstand mod en langt overlegen styrke; men til trods for deres store hær og deres fordelagtige stilling led de et fuldstændigt nederlag, og grækerne fo'r frem og undertvang sig landet og slog perserne i mange træfninger, indtil de var helt besejret. Det er også velkendt, at grækerkongen, Alexander, gik fra nation til nation og undertvang rigerne, indtil han havde erobret verden og døde i Babylon i en alder af 32 år. Da han således var blevet stærk, blev det store horn brudt, og i dets sted opstod fire andre anselige riger mod himmelens fire vinde. Hans rige blev delt mellem fire af hans feltherrer, som dog aldrig nåede hans magt. I disse rigers sidste tid, da den jødiske nations syndebæger var blevet fuldt, kom romerne og ødelagte den jødiske nation og indtog Jerusalem, hvorved det daglige offer hørte op; og ikke det alene, men senere ødelagde de også det mægtige og hellige folk, nemlig apostlene og de første kristne, som blev dræbt af de romerske myndigheder.

Lad mig nu spørge: Giver de Forenede Staters eller nogen anden nations historie en tydeligere beretning om forbigangne begivenheder, end Daniels visdom gav om de begivenheder, som den gang var fremtidige, og hvoraf nogle nåede flere hundrede år ned ad tidens strøm, og som ingen menneskelig skarpsindighed den gang kunne have forudset? Mennesket kan ganske vist,

ved sin egen skarpsindighed, udføre mange ting. Han kan pløje det sporløse ocean, uden at vind eller strøm behøver at være gunstig; han kan flyve højt blandt skyerne uden hjælp af vinger; han kan gennemrejse landene med en forbavsende hurtighed uden hjælp af trækdyr, og han kan sende sine tanker til sine venner ved hjælp af skrivekunsten. Men der er eet princip, som han ikke kan erholde, nej, end ikke ved alle tidsaldres forenede visdom; som penge ikke kan skaffe ham, men som alene kommer fra Gud og skænkes mennesket som en frivillig gave. Profeten siger til afguderne: »Forkynd, hvad der siden vil ske, at vi kan se, I er guder!« (Es. 41:23).

Vi vil nu påvise, hvorledes profetierne blev bogstavelig opfyldt med hensyn til Jesu Kristi person. »Se,« sagde profeten, »Jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn.« (Es. 7:14). Atter, Bethlehem skal være hans fødested (Mika 5:1); og Ægypten, hvor hans forældre flygtede hen med ham, det sted, fra hvilket han atter skulle kaldes tilbage (Hoseas 11:1). Han vendte ad en anden vej tilbage til Nazaret, thi det var skrevet: »Han skal kaldes nazaræer.« (Matt. 2:23). Han red ind i Jerusalem på en ansenindes føl, fordi profeten havde sagt: »Se, din konge kommer til dig, ydmyg, ridende på et æsel, på en aseninddes føl.« (Zak. 9:9; Matt. 21:5). Og atter siger profeten, at han skulle være plaget og foragtet, en mand, fuld af pine og bekendt med sygdom; han skulle føres som et lam hen at slagtes, og ligesom et får er stumt mod den, der klipper det, således skulle han ikke åbne sin mund. I sin fornedrelse blev han et bytte for angst og dom; og hvem kan tale om hans slægt, thi hans slægt er taget af jorden. Han blev såret for vore overtrædelser, og straffen lagdes på ham, for at vi skulle få lægedom ved hans sår; han blev regnet blandt overtrædere og blev overgivet i døden til en rig. (Es. 53. kap.) Ingen af hans ben bliver brudt; man deler hans klæder, kaster lod om hans kjortel, giver ham galde og eddike at drikke, forråder ham for tredive sølvstykker og til sidst, da alt var fuldbyrdet, hvilede han i graven til den tredie dag, da han triumferende opstod uden at se forrådnelse. Nu, kære læser, hvis du havde vandret med vor kære Forløser, medens han var i kødet, og havde nedskrevet alle de omstændigheder, der fandt sted i hans liv og ved hans død, således som de forekom fra tid til anden, ville din beretning i sandhed ikke være mere fuldstændig end den, profeterne gav ham århundreder før han blev født. Der er een ting, som vi gør vel i at lægge mærke til, med hensyn til måden, hvorpå apostlene fortolkede profetierne, og det er — at de ligefrem anførte dem og påviste deres bogstavelige opfyldelse. Ved at gøre således blev de i stand til at virke på folkets hjerter i de jødiske synagoger med en sådan overbevisende kraft, at de blev nødt til at tro, at den formodede bedrager, som de havde

korsfæstet, var Messias. Men havde de blot opfattet en åndelig fortolkning, ligesom nutidens religionsforkyndere, da ville alt være blevet uvished og tvivl og al overbevisning forsvundet fra jorden.

Da vi nu har taget en oversigt over Det gamle Testamente angående profetierne og deres opfyldelse og tydelig har vist, at der kun tilsigtedes en bogstavelig opfyldelse, kunne man spørge, om den samme fortolkningsmåde også ville passe på de i Det nye Testamente anførte forudsigelser. Vi vil derfor fremsætte nogle vigtige eksempler på profetier i Det nye Testamente og vise deres opfyldelse, hvorefter vi er færdige til at betræde den udbredte mark, som ligger i fremtiden. En af de mærkværdigste profetier i den Hellige Skrift er beskrevet i Luk. 21:20—24: »Men når I ser Jerusalem omringet af krigshære, så skal I vide, at dens ødelæggelse er nær. Da skal de, der er i Judæa, flygte op i bjergene; og de, der er inde i byen, skal drage ud af den; og de, der er på landet, skal ikke ty ind i den. Thi det er straffens dag, da alt det, som står skrevet, skal gå i opfyldelse. Ve dem, der er frugtsommelige, og dem, der giver die, i de dage; thi der skal komme stor nød over landet og vredesdom over dette folk. Og de skal falde for sværdets od og føres fangne bort til alle hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er til ende.«

Denne spådom omfatter Jerusalems templets, ja hele den jødiske nations skæbne i mindst 1800 år. Jerusalem blev omringet af den romerske hær omtrent år 70 e. Kr. Disciplene erindrede da advarselen, som 40 år tidligere var givet dem af deres Herre og Mester, og de flygtede til bjergene. Jerusalem blev indtaget efter en lang og hård belejring, under hvilken jøderne led uhyre meget af hunger, pest og sværd, så husene fyldtes med døde af mangel på begravelsespladser, og kvinder åd deres egne børn af mangel på føde. I disse trængselsdage omkom der i Judæa henved halvanden million jøder foruden dem, der toges til fange. Deres land blev ødelagt, deres stad brændt, deres tempel sønderbrudt, og de stakkels tiloversblevne spredtes blandt alle jordens nationer, og har fra den tid befundet sig i denne tilstand; de er blevet fordrevet fra nation til nation, ofte falskeligt beskyldt for de groveste forbrydelser, for hvilke de er blevet landsforvist og deres ejendomme konfiskeret. I sandhed, man har næsten altid anset dem for fredløse, hvor de har opholdt sig blandt de forskellige nationer; deres fødder har ikke fundet hvile, de har været til spot for enhver, og menneskene har sagt: »De dér er Herrens folk, og dog måtte de ud af hans land!« (Ez. 36:19,20).

I denne lange tid har hedningerne været i besiddelse af Kanaans Land og har nedtrådt den hellige stad, hvor Israels fædre

tilbad Herren. Men i denne lange landflygtighed har de dog ikke tabt de store forjættelser om deres tilbagevenden af sigte. De har hidtil forgæves ønsket at se den dag, da de atter skulle komme tilbage til den velsignede arvelod, der var testamenteret deres forfædre, og dér atter opbygge deres stad og deres tempel, genoprette deres præstedømme og dyrke Gud som i gamle dage. Ganske vist har de gjort mange forsøg på at vende tilbage, men disse forsøg har altid været forgæves, fordi det var en uforanderlig beslutning hos Gud, at Jerusalem skulle nedtrædes af hedningerne, indtil disses tid var til ende. Angående denne deres lange adspredelse har Moses og profeterne skrevet meget tydeligt; ja, Moses omtaler endog den omstændighed, at de under belejringen, under den trængsel og nød, som fjenden skulle bringe over dem indenfor deres porte, skulle æde deres egne børn. Den, som vil læse det 28. kapitel i 5. Mosebog, kan læse historien om, hvad der er hændt jøderne, forudsagt af Moses med al den klarhed, som findes i historien om forbigangne ting, og det flere årtusinder før deres fuldbyrdelse.

Det næste eksempel findes i Ap. Gern. 21:10,11, hvor profeten Agabus tog Paulus' bælte og bandt sine egne fødder og hænder med det og sagde: »Dette siger Helligånden: Den mand, som ejer dette bælte, skal jøderne binde således i Jerusalem og overgive i hedningernes hænder.« Opfyldelsen af denne forudsigelse er så kendt, at den ikke behøver nogen nærmere beskrivelse. Vi går derfor videre og vil omtale en profeti af Paulus, optegnet i 2. Tim. 4:3,4: »Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne.« Denne profeti er blevet bogstavelig opfyldt, thi den hentyder til enhver religionslærer, som er trådt frem lige fra den tid og til vore dage, når undtages dem, der er kaldet ved direkte åbenbaring og er inspireret af den Helligånd. Men for at overbevise læseren om denne profetis fuldstændige opfyldelse, behøver vi blot at henvise til de utallige præster og lærere, som i disse dage prædiker for løn og spår for penge, og som kun får deres fuldmagt af deres medmennesker; og angående fabler, som de har vendt sig til, behøver vi blot at nævne de åndelige og private fortolkninger, som møder os i næsten ethvert religiøst skrift og fra prædikestolen.

Men der er endnu en profeti af Paulus, som fortjener vor opmærksomhed, og som er meget betegnende for den tid, vi lever i; den findes i de fem første vers i 3. kapitel af hans andet brev til Timoteus. »Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre,

utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner; de har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft. Dem skal du holde dig fra.« Af det sidste vers af dette skriftsted lærer vi til vor forbavselse, at al denne forfærdelige ugudelighed ene og alene begås af religionsbekendere, med andre ord, at det vil være de såkaldte kristnes særkende i de sidste dage. Bliv ikke forskrækket, kære læser! Vi vil ikke gøre nogen hentydning uden bestemt at bevise hvert ord; thi tænk selv, og du vil indse, at den som ikke bekender sig til nogen religion, har ikke noget »skin« af gudfrygtighed, men de ugudelige, som der tales om, har et gudfrygtigt skin, men fornægter Guds kraft. Men dersom du betvivler Paulus' vidnesbyrd i denne henseende, da se dig omkring og undersøg det selv. »Af deres frugter skal I kende dem.« O, mit hjerte pines, medens jeg skriver dette. Ak, er det kommet så vidt! Har sandhedens ånd borttaget mørkhedens slør fra de sidste dage, blot for at vise os et fordærvet folk, en frafalden kirke, fuld af allehånde vederstyggeligheder, ja, hvis tilhængere endog foragte dem, der er gode, medens de selv intet har tilbage undtagen et skin af gudsfrygt, og fornægter Guds kraft; det vil sige: tilsidesætter den direkte inspiration og de himmelske åndsgaver, som altid har været nødvendige til at opretholde Kristi Kirke? Var det blot derfor, at den Helligånd lod de hellige Guds mænd skue de oprundne tiders begivenheder, så de kunne se sidste dages fremstrålende herlighed? O, I profeter og apostle! I oldtidens hellige mænd! Hvad har I gjort, dersom I standser her; dersom eders profetiske syn ned ad tidens strøm kun nåede frem til nærværende år? Ak! da har I kun fyldt os med sorg og fortvivlelse: — Jøderne har I efterladt, omvandrende i sorg og mørke, fjernt fra alt, hvad der er dem kærest på jorden! Deres land er en ødelæggelse, deres stad og deres tempel i ruiner, og selv er de uden kendskab om den sande Messias! Ikke-jøderne (de kristne) er, efter delagtigheden i det sande olietræs rod og fedme, faldet efter det samme vantroens eksempel og bærer ingen frugt; de er døde, oprykkede med rod og har intet uden et skin af Guds frygt, medens de gaver og kræfter, der udmærker den sande kirke, er flygtede fra menneskene! Er det frugten af al deres møje? Var det derfor, I virkede, stred, blødte og døde? Jeg vil tie og vente gensvar. Dersom I endnu har et trøstens ord i behold angående det tilkommende, da sig os det hurtigt, at ikke vor sjæl skal hentæres i sorgens og fortvivlelsens mørke!

(Fortsættes).

Randers kirkebygning.

Den gamle kirkebygning i Randers.

Lørdag den 20. december 1952 samledes en gruppe søskende, missionærer og venner fra Randers og andre byer i Danmark på den byggegrund på hjørnet af Raadmandsboulevard og Vester Allé, hvor den nye kirkebygning skal rejses, for at indvie grunden til Herren. Højtideligheden, som var under præsidium af missionspræsident Mark Junius Sorensen og under ledelse af grensforstander, ældste Vernon Hansen, begyndte kl. 13. Ældste Vernon Hansen bød velkommen, og forsamlingen sang under ledelse af ældste LaVon Bingham: »Jeg ved på hvem jeg bygger.« Broder Rasmus Jensen, 1. rådgiver i grensforstanderskabet, åbnede med bøn. Derefter sang forsamlingen »Tæl dine gaver«, og så talte distriktspræsident, ældste Kay L. Jensen og omtalte, hvorledes Randers gren havde set frem til og bedt for dette øjeblik i lang tid. Præsident William M. Hansen, 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, talte om Kirkens fremgang og medlemmernes pligter overfor den nye bygning.

Efter en sangsolo ved missionær, søster Francille Hansen, »Dette hus velsign, o, Gud«, indviede missionspræsident Mark Junius Sorensen grunden med følgende ord:

> Vor Fader, Du som er i himlen — Vi nogle få af dine børn har forsamlet os på dette stykke jord, som er købt i den hensigt at bygge en kirke, hvori vi kan dyrke Dig i overensstemmelse med vor samvittigheds bydende. I denne stund indvier vi denne jord til Dig og beder Dig, at du vil annamme den, som vi gør det. Vi er Dig meget taknemmelige, fordi din Ånd har arbejdet på den danske regering, så den har tilladt os at få dette arbejde påbegyndt.
>
> Vi beder Dig, at Dine engle må våge over og beskytte dette sted, så ingen ulykker må ramme det, men at arbejdet må gå fremad i overensstemmelse med din vilje.

Model af den ny kirke i Randers.

Må ingen uretfærdighed, ingen synd forekomme på dette stykke jord — at det må være helligt for dig. Må alle træer, blomster og græsset, som skal vokse her, fryde dem, som skal færdes her.

Og nu — Himmelske Fader — vi beder Dig velsigne dette stykke jord — vi beder med præstedømmets fuldmagt og myndighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Det første spadestik til Randers kirkebygning.

Ved indvielsen af Randers byggegrund.

Derefter foretog missionspræsident Mark Junius Sorensen det første spadestik på grunden. Efter slutningssangen »Fremad Herrens stridsmænd« sluttede tidligere grensforstander i Randers, broder Werner S. Rønne, med bøn. *V. H.*

Grundstensnedlæggelse i Odense.

Tirsdag den 23. december 1952 blev grundstenen til den nye kirkebygning i Odense lagt. Højtideligheden var under præsidium af missionspræsident Mark Junius Sorensen og blev ledet af grensforstander Marcus J. Gregersen. Efter sangen »Pris til den mand, som Jehova påkaldte« og bøn ved broder Klokker Hansen talte først distriktspræsident Leon R. McCarrey og derefter 2. rådgiver i missionspræsidenskabet, præsident William M. Hansen, som efter talen anbragte nogle af kirkens bøger og optegnelser om Odense kirkebygning i den kasse, der skulle indmures i grundstenen.

Missionspræsident Mark Junius Sorensen indmurede derefter grundstenen og indviede den med følgende ord:

> Vor Fader, Du som er i himlen — Vi nogle få af dine sønner og døtre har forsamlet os på denne dag for at anbringe grundstenen til denne kirke, som skal bygges til at prædike evangeliet i og opbygge dit rige, og jeg anbringer denne kasse, som indeholder din kirkes standardværker og den danske missions og Odense distrikts optegnelser inde i denne sten til at repræsentere dit evangeliums principper og ordinancer.
>
> Vi er taknemmelige, vor Fader i himlen, at Du har blødgjort

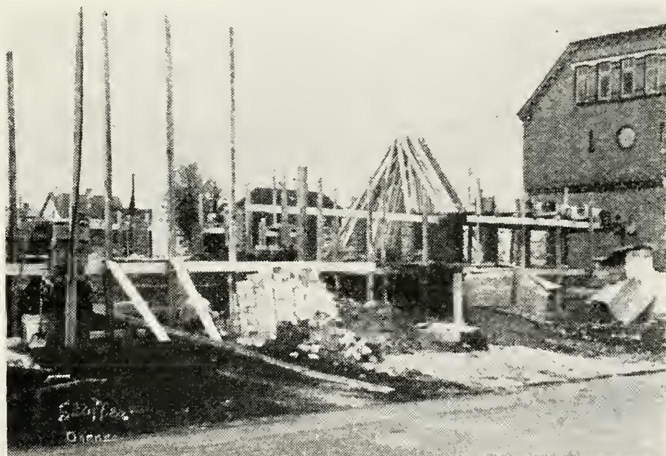

Grundstenen indmures på Odense kirkebygning.

hjerterne hos den danske nations ledere, at de har tilladt os at bygge denne bygning. Må din nåde og dine velsignelser være med dem for deres godhed og venlighed mod os, og fordi vi har det privilegium at prædike evangeliet så frit i dette dejlige land. For dette siger vi: Må Herren velsigne og bevare dem.

Vi indvier denne sten og alt, hvad den indeholder, til Dig, og beder, at Du vil bevare dem alle, indtil Du skal regere på denne jord, og dette gør vi formedelst det hellige præstedømmes fuldmagt og myndighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Efter en saxofonsolo ved ældste Harold Larsen sluttede højtideligheden med bøn ved ældste Ernest Anton Jensen.

Arbejdet på den nye kirke i Odense, så vidt det er nået den 31. december 1952.

KIRKENS LITTERATUR

Søger Lærdom ved Læsning og ved Tro

Mormons Bog		kr.	5.00
Lære og Pagter		»	6.50
Den kostelige Perle		»	2.00
Bibel-Citater		»	2.50
Trosartiklerne		»	8.50
Hvem er mormonerne?		»	3.00
Sandheden om mormonerne		»	1.25
Søndagsskole-sangbog		»	1.00
Veien til fullkommenhet (norsk)		»	10.75
Jubilæumsskrift (100 år)		»	1.00
Skandinaviens Stjerne (1 år)	i Danmark	»	8.50
	i udlandet	$	2.00
Hvad er Mormonismen?		kr.	0.50
Anderson Plan (dansk)		»	2.50
Anderson Plan (engelsk)		»	1.25
En Gud som taler		»	0.60
Stråler af levende lys		»	0.60
Billede af templer		»	0.50
Under the Midnight Sun, by Erastus Snow		»	21.00
Genealogiske skemaer	diverse, pr. stk.	»	0.10

Ved bestilling bedes betaling venligst indsendt samtidig til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F., Postgirokonto nr. 333.38. Husk på talonen at anføre, hvad pengene skal benyttes til.

Kredslærernes budskab.

Mormons Bog.

Vi lukker bogen op, og på de indledende blade finder vi vidnesbyrd af 11 mænd. (Læs disse vidnesbyrd).

Nu kan der måske opstå tvivl om, hvorvidt disse vidner virkeligt var troværdige mænd, eller om de blot underskrev disse vidnesbyrd, fordi de sympatiserede med Joseph Smith og Kirken. — Dog, hvis dette var tilfældet, mon saa Joseph Smith ville have vovet at sætte denne sympati over styr ved at udelukke nogle af disse vidner af kirken?

Af de tre hovedvidner blev to udelukkede af kirken, men tiltrods for, at denne sympati var brudt, fastholdt de dog alle tre til deres dødsstund det vidnesbyrd, at de havde set engelen og pladerne. — Af de 8 vidner døde de tre udenfor kirken, men de fastholdt alle deres vidnesbyrd, og netop det, at de vidner, der var udelukket, stadig fastholdt deres vidnesbyrd, giver disse en betydelig forøget styrke.

Ved ofte at læse i Mormons Bog vil vi finde, at den helt igennem er

konsekvent, og den er ligeledes i overensstemmelse med Bibelen, hvor disse bøger omtaler de samme ting.

Mormons Bog opfylder visse profetier i Bibelen, for eks.:

1. Mos. 49:22—23, hvor det omtales, at Josephs stamme skal være et yppigt vintræ, hvis ranker skal slynge sig over muren . . . .

Ezekiel 37:15—17, der omtaler 2 stykker træ med beretninger, dels om Juda folk, dels om Josephs efterkommere, hvilke folk skal blive til eet folk og een optegnelse . . . .

Se også Es. 29:3—4 om ord, der skal mumle fra støvet . . . ., men tænk især på Kristi ord (Joh. 10:16) om andre får, som ikke hører til denne fold, men som også skal høre Herrens røst.

Hvordan kan dette forklares, hvis vi ikke havde Mormons Bog og dens beretning om Kristi besøg paa det vestlige fastland efter hans opstandelse?

Lad os glæde os over denne gave til os i den nuværende tid, og lad os glæde os over det klare sprog, hvori lærdomme og begivenheder fremsættes i Mormons Bog. — Se for eks. Es. 48. og 49. kapitel og gentagelsen i Mormons Bog 1. Nep. 20. og 21. kapitel og den efterfølgende forklaring i det 22. kapitel.

Ejnar Nielsen.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Kære medarbejdere i Kvindelig hjælpeforening!

Til alle dem, som havde det privilegium at se og tale med vor elskede Præsident David O. McKay under hans Europatur fornylig, er jeg sikker på kom den erkendelse: Her er i Sandhed en Guds mand — en Profet i vore dage. Hans vidunderlige personlighed, hans kloge ord og råd vil længe blive husket af de sidste dages hellige i Europa.

Søster McKay besøgte og tilbragte megen tid sammen med medlemmer af Kvindelig hjælpeforening og deltog i adskillige møder i organisationen. Hun sagde: »Der er mange kvinder, der ligesom kong Benjamin tror, at den, som er i sine medmenneskers tjeneste, er i Guds tjeneste. Vore venlige, ydmyge kvinder i Europa tror, at hvis alle altid ville hjælpe hinanden, ville vi ikke behøve at lære lektien om lykke.«

Søster McKay føler, at vore kvinder her prøver på at føre arbejdet fremad lige så effektivt som i Amerika. Dette er kun naturligt, for vi arbejder alle i den mest vidunderlige organisation i verden. Vi prøver at samle skatte i himlen, som møl og rust ikke kan fortære. Vi er også klare over, at gennem lydighed mod denne gengivne Kirkes love, den Kirke, som er gengivet ved en Guds profet, kan komme evig glæde.

En interessant hændelse skete i Berlin. Et stort biografteater var lejet til mødet, hvor Præsident McKay skulle tale. Næsten 3000 mennesker var samlet i bygningen. Chefen for de otte politibetjente sagde: »Dette går aldrig. Vi kan ikke have sidegangene så fyldt med mennesker. Det er altfor brandfarligt.« Så måtte missionærerne og nogle af medlemmerne gå udenfor. En af missionærerne sagde til politichefen: »Præsidenten for vor Kirke er her, og det ville være en stor skuffelse for disse folk ikke at høre hans tale. Ingen af dem ryger. Måske vil brandfaren ikke være så stor.« Så fik de lov til at vende tilbage og høre på talen. Også de otte politifolk lyttede.

En norsk journalist, som ventede i forhallen for at tale med Præsident McKay, var imponeret af missionærernes sang. Han udtalte følgende om Præsidenten og mormonerne:

»Der er noget, som mormonerne har, som vi aldrig har hørt ved nogen anden forsamling eller noget andet møde nogetsteds i Norge. Tonen gives på klaveret, og så synger et lille kor, vi gætter, at det er en dobbeltkvartet, en salme. Deres stemmer er utroligt harmoniske, dybe, bløde og melodiske, og harmonien i salmen er ny og original og fanger det øre, som er blevet træt af den uharmoniske fællessang i folkekirken. Vi ånder dybt af skuffelse, når sangen er forbi, og har det ønske i vort hjerte, at radioen havde været tilstede med et optagerapparat. Udførelsen var fremragende.

Og så forlader vi mormonerne for denne gang, og det falder os ind, at folk er så mærkværdige, og at menneskenes sjæle går på så forskellige veje, og at der er så mange, som har taget patent på sandheden. Men af alle de sekter, som vi lejlighedsvis har været i forbindelse med, synes mormonerne at være en af de bedste.

Deres sang var så fuldendt og utrolig smuk.«

Og således spreder vi lidt efter lidt et kærligt ord eller en venlig handling på livets sti. Små sædekorn, som måske kan vokse og bære kostelig frugt. Og husk, kære søstre: »Den største velsignelse her i livet er det at finde glæde ved at gøre noget for andre.«

Må De alle i det kommende år finde fred, trøst og tilfredsstillelse i dette velgørenhedsarbejde.

Mary G. Sorensen,
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

En arabisk høvding fortæller historien om en spion, som var blevet taget til fange og dømt til døden af en general i den persiske hær. Generalen havde fundet på en mærkelig og uhyggelig skik. Han gav den dømte person tilladelse til selv at vælge; han kunne enten stå med ansigtet mod den fyrende afdeling soldater eller gå gennem den Sorte Dør.

I det øjeblik eksekutionen nærmede sig, befalede generalen, at spio-

nen skulle bringes hen til ham til et sidste, kort interview, hvis hovedformål var at få den dømte mands svar på spørgsmålet: »Hvad skal det være — den fyrende afdeling soldater eller den Sorte Dør?«

Dette var ikke et let spørgsmål, og fangen tøvede, men snart efter sagde han, at han foretrak den fyrende afdeling. Ikke længe efter forkyndte en geværsalve i gården, at den strenge dom var blevet fuldbyrdet.

Idet generalen så ned på sine støvler, vendte han sig til sin adjudant og sagde: »De ser, hvorledes det er med menneskene; de vil altid foretrække det kendte for det ukendte. Det er karakteristisk for folk, at de er bange for det ubestemte. Og dog gav jeg ham valget.«

»Hvad ligger der bagved den Sorte Dør?« spurgte adjudanten.

»Friheden,« svarede generalen, »og jeg har kun kendt nogle ganske få mænd, der var tapre nok til at vælge den.«

Måske synes De, dette er en fantastisk historie, men den viser en sandhed: *Frygten for det ukendte forhindrer folk i at befri sig selv!* Denne frygt har vi alle i mere eller mindre grad. Mange af os er bange for arbejde i Kirken. Hvis vi blot kunne blive klare over, at vi ved stadigt arbejde i Kirken kan udvikle vore talenter og hjælpe Kirkens program at gå fremad, og overvinde vor frygt for det ukendte.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse er stolt over at kunne meddele, at to af vore gleanerpiger i den danske mission, søster Henny Holmegaard fra København og søster Karin M. Pedersen fra Horsens, har modtaget anerkendelse fra Generalbestyrelsen i Salt Lake City som Guld-Gleanerpiger.

Søster Holmegaard er fornylig blevet kaldet som lokalmissionær i København og bærer nu vidnesbyrd om sandheden af evangeliet. Siden hun blev døbt i januar 1949, har hun været meget aktiv både i søndagsskolen og i ungdomsforeningen.

Henny Holmegaard.

Karin Pedersen.

Søster Pedersen er en af de bedste af en dejlig gruppe unge piger i Horsens og har et meget stærkt vidnesbyrd om evangeliet, og hun er meget taknemmelig herfor. Hun gør et stort missionærarbejde ved at undervise om evangeliet i mellemklassen i søndagsskolen.

Vi i hovedbestyrelsen er taknemmelige for, at der findes sådanne unge piger som søster Holmegaard og søster Pedersen i den danske mission, og det er vort håb, at de unge her i Danmark vil følge det eksempel, som disse to storartede unge piger har sat, og at vi i nær fremtid vil få mange flere Guld-Gleanerpiger og Master M-Mænd.

Til hver af de unge piger, som gør sig fortjent til Guld-Gleanerbelønningen, overgives et smukt diplom tilligemed følgende ord:

Kære Gleanerpige!

Til lykke! Du er nu Guld-Gleanerpige. Vi er i sandhed stolte af dig. Kun de, som selv har arbejdet på det, kan værdsætte, hvad dette virkelig betyder — de timer, de dage og de uger, som er tilbragt med dette arbejde, glæden ved et godt resultat, og den rette stolthed, som kommer af at bære Guld-Gleanernålen.

Dit liv vil blive endnu mere gyldent, efterhånden som årene går med at tjene Kirken. Du vil få en rigdom, som ikke kan sammenlignes med noget materielt guld, når du griber enhver gylden lejlighed til at tjene. Du vil vokse i kundskab, erfaring og lykke, når du giver af dig selv i Kirkens aktiviteter.

Når du bliver Guld-Gleanerpige, er det kun begyndelsen til en plan, som du må følge gennem hele dit liv. Dette arbejde symboliserer, hvad hver eneste sidste dages hellig ung pige burde være og burde udføre, ikke blot sidste år eller i år, men hvert år.

Må vor himmelske Faders rigeste velsignelser altid følge dig.

Din hengivne
Gleaner-Komitèen
Ungdomsforeningens Generalbestyrelse.

GULD-GLEANERPIGEN HAR RET TIL AT VÆRE STOLT OG LYKKELIG, NÅR HUN HAR GJORT SIG FORTJENT TIL GULD-GLEANER-BELØNNINGEN.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

I sidste nummer af »Stjernen« var der et udmærket forslag fremme om udvidelse af sparekontoen til også at omfatte opsparing af penge, hvormed vi kunne bekoste vor rejse til templet, der ad åre bliver bygget i Bern.

Vi finder anledning til at bemærke, at vi flere gange i de sidste år har hørt fra vore talerstole, at for at få lov til at gå gennem templet kræves der en hel del af os. Alle vi, der var tilstede ved stævnet her i Aarhus sidste sommer, husker, hvorledes præsident Edward H. Sorensen hårdt trak linierne op for de krav, der stilledes til sidste dages hellige, der ønskede at få lov til at gå gennem templet, og ved efterårskonferencerne udtalte den nuværende missionspræsident, Mark Junius Sorensen sig på samme måde om det samme emne, og vi finder det på sin plads at stille et analogt forslag til Københavns Genealogiske forenings forslag, gående ud på, at medlemmerne i den danske mission ikke lader sig nøje med at bringe det pekuniære spørgsmål i orden, men også tager hensyn til det åndelige.

Når vi er bekendt med kravene, der stilles os, for at vi kan få adgang til templet, er det jo nytteløst at bringe den finansielle side af sagen i stand, når vore tempelpapirer fortæller, at vi ikke findes værdige til at betræde templets hellige grund. Derfor må vi i god tid også tage hensyn til vor åndelige sparekonto og sørge for, at der er balance i den.

Kan dette ikke animere søskende til at tage fat på deres slægtsarbejde? Det er jo dette arbejde, der først og fremmest skal tages hensyn til ved et tempelbesøg. Det forekommer at være lidt modstridende at ville gøre tempelarbejde for afdøde og så ikke selv have udrettet det fjerneste for sin egen slægt.

Sæt jer gode mål at stræbe efter i det nye år, og lad et af dem være: Arbejdet for slægten! — Men lad det ikke gå ligesom med de andre gode forsætter, man er tilbøjelig til at sætte sig ved ethvert årsskifte, at man glemmer dem ret snart, når det går op for os, at det er lettere at sætte sig mål end at nå dem, fordi det for at nå dem kræves af os, at vi skal forsage eller arbejde.

Godt nytår, søskende!

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Primary.

»Et barn! En sang! Og større redskab findes ej
til at forkynde livets plan og lære evangeliets vej.«

Når De står foran Primary drengene og pigerne, hver gang der er Primary møde, går det så op for Dem, at alle børnene er forskellige i alder, i interesser, i hvad de trænger til og i milieu? Nogle er lykkelige og forventningsfulde, nogle er aktive og fulde af spilopper, nogle er rolige og fornuftige, nogle er trætte og rastløse. Hvordan kan deres tanker og handlinger blive formet således, at deres sind vil blive modtagelige for de evangeliets sandheder, som hver lærer har forberedt til denne dag?

Den, der leder sangen og musikken, har det mest virkningsfulde redskab i sine hænder til at gøre dette. Hun kan forene deres tanker og røre deres følelser gennem de musikalske oplevelser, som hun skaffer dem. Har De nogensinde været klar over, at omkring tolv minutter af de tyve minutter, der er beregnet til åbningsprogrammet, bruges til musik? Af denne grund bør den indledende musik, der går gradvis over i bønnesangen, åbningssangen (som bør være en kendt sang), de ti minutters sangøvelse og den musik der spilles, medens klasserne går til deres forskellige værelser, altsammen være planlagt med stor omhu af sanglederen og organisten.

De vil erfare, at sangen og musikken har stor betydning for børnenes udvikling, og benyt derfor dette vidunderlige redskab på rette måde.

Primary hovedbestyrelse.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Sølvbryllup:

København: Den 18. februar kan Constantin og Anna Holmquist fejre deres sølvbryllup. De blev begge døbt den 4. oktober 1932 og er trofaste og aktive i Kirken. »Stjernen« ønsker sølvbrudeparret hjertelig til lykke!

Fødselsdage:

København: En af Kirkens gode venner, fru Anna Lundgren, Øselsgade 5, S., som i mange år har været medlem af Kvindelig hjælpeforenings sangkor i København, fylder den 15. februar 70 år. »Stjernen« vil gerne ønske fru Lundgren hjertelig til lykke, med en tak for det store arbejde, hun udfører.

Den 14. februar fylder broder Viggo Christensen, Stefansgade 50, 80 år. Trods sin høje alder er broder Christensen stadig trofast og aktiv i Kirken, og »Stjernen« ønsker hjertelig til lykke!

U. S. A.: Forlovelse er indgået mellem tidligere missionspræsident Edvard H. Sorensens datter, Marva Sorensen, Salt Lake City, og tidligere distriktspræsident i Aarhus, Don L. Christensen, Provo, Utah. »Stjernen« ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Aarhus: Lørdag den 13. december afholdt Kvindelig hjælpeforening sin årlig tilbagevendende julemiddag for de ældre søskende i grenen. I lighed med de øvrige år var søskende også denne gang mødt stærkt op, som en påskønnelse af søstrenes anstrengelser. De ældre søskende viste en umiddelbar glæde ved at være sammen, og de nød den veltillavede mad med god appetit. Under stor morskab modtog søskende en særdeles langskægget nissemand, der med veritabel brumbas foredrog en i samme anledning forfattet vise, hvori de tilstedeværende hver fik sit lille hib. Nissemanden uddelte derefter, velsagtens som en slags forsoning, en stor godtepose til hver. Ind imellem underholdt de ældre søskende hinanden med forskelligt, og Aarhus grens sangkor sang julesange, der skabte virkelig julestemning. — Alt i alt en vellykket fest.

Deltager.

Esbjerg: Torsdag den 11. december 1952 afholdt grenen og Kvindelig hjælpeforening julefest for alle grenens ældre og syge medlemmer.

De ældre, der ikke kunne komme til festen ved egen hjælp, blev afhentet i bil og kørt til Kirken.

Til tonerne af »Glade jul« samledes deltagerne om de smukt pyntede borde, og efter at præsidentinden for Kvindelig hjælpeforening, søster Petrine Nielsen, havde budt deltagerne velkommen, og maden var blevet velsignet, serveredes der veltillavet hønsekødsuppe, høns og oksekød i peberrodssovs og som dessert æblekage med flødeskum.

Efter middagen blev der oppe i den store sal udført et lille program med tale af grensforstander, broder Johannes Sørensen, sang og musik af koret og missionærerne og en potpourri over julens sange ved søster Wilhelmine Hansen, der gennem mange år har virket som grenens organist. Til sidst talte 1. rådgiver i grenen, broder Bruno Naumann, og takkede alle dem, der havde været med til at gøre festen så vellykket, som den var blevet, og rettede en speciel tak til bestyrelsen i Kvindelig hjælpeforening, der havde stået for madlavningen, og søster Birthe Jørgensen og broder Frode Madsen (der til daglig er tjener), der serverede maden, så der var en hyggelig og god stemning over middagen. Tilstede 31.

J. S.

Randers: Lørdag den 29. november 1952 afholdt Kvindelig hjælpeforening en storstilet bazar. Der blev budt velkommen af præsidentinden, søster Anna Mortensen, og ældste Bingham indledede underholdningen med en smuk sangsolo. Broder Enevold Nielsen fra Silkeborg viste sin fænomenale fingerfærdighed på tryllekunstens område og vakte både beundring og munterhed. Distriktspræsident Kay L. Jensen sluttede programmet med en kort tale, hvorefter der ved auktion blev solgt forskellige smukt udførte håndarbejder. Derefter var der ved lange borde salg af forskellige beklædningsgenstande samt pølser og lækre desserter, og der var god afsætning på alle varer. Alt i alt en vellykket fest, også økonomisk. Tilstede ca. 150.

Lørdag den 6. december 1952 afholdt Kvindelig hjælpeforening en dejlig og smuk fest for de ældre søskende i grenen. Efter at præsidentinden havde budt hjertelig velkommen, blev der ved de festligt pyntede borde serveret dejlig flæskesteg med rødkål og brunede kartofler og som dessert æblekage med svesker og ananas og fersken. Derefter var der munter oplæsning ved en af de ældre brødre. Senere blev der serveret kakao med friskbagt kage. Og inden vi gik, blev der uddelt en dejlig julepakke med kolonialvarer samt et gavekort til indkøb hos slagteren. En skøn fest, som de ældre er taknemmelige for, var til ende.

S. K.

Horsens: Den 13. december afholdt Kvindelig hjælpeforening i Horsens en dejlig bazar. Der var lejet en stor sal, og der var ca. 250 tilstede. Efter en vellykket underholdning, bestående af sketches, musik og sang, åbnedes salget. Der var en stor håndarbejdsbod, hvoraf vi bringer et billede, samt forskellige boder med spiselige ting: pølser,

Bazar i Horsens 13. december 1952.

lagkage og andre desserter samt saftevand. Der kom et smukt beløb ind til Kvindelig hjælpeforenings kasse, og vi er taknemmelige for resultatet, og særligt er vi glade for, at alle glædede sig og var tilfredse, og vi kunne føle, at de fik et godt indtryk af vort arbejde indenfor Kirken.

K. C.

Aalborg distrikt: Missionærerne i Løgstør åbnede den 5. juli 1952 *Aars* og den 1. oktober 1952 *Nibe*. De besøger undersøgere og uddeler skrifter i Nibe og Aars i ugens løb, og om søndagen afholder de søndagsskole og nadvermøde i *Løgstør*. *F. E. L.*

Løgstør: Søndagsskolen i Løgstør er temmelig ny, men i den korte tid, den har bestået, har børn så vel som voksne med stort udbytte udviklet deres kundskaber om evangeliet.

Søndagsskolen i Løgstør.

Grenskonferencen skal afholdes nu den 14. og 15. februar i forsamlingsbygningen. Den 14. skal der være fest med optræden og fremvisning af farvelysbilleder samt servering af forfriskninger. Søndag den 15. afholdes søndagsskole kl. 10 og gudstjeneste kl. 19. Alle er hjertelig velkomne.

E. A.

DÅB

KØBENHAVN:

30. november 1952:

Jørgen Eljen Rasmussen, døbt af ældste Bent Rasmussen, håndspålæggelse af missionspræsident Mark Junius Sorensen.

Kurt Eljen Rasmussen, døbt af præst Pouli Rasmussen, håndspålæggelse af ældste William M. Hansen.

ESBJERG:

6. december 1952:

Grethe Christiansen, døbt af ældste Victor Fonnesbeck, håndspålæggelse af ældste K. Boyd Baugh.

Aage Therkild Hansen, døbt af ældste Victor Fonnesbeck, håndspålæggelse af ældste K. Boyd Baugh.

Inge Elisabeth Tagmose Hansen, døbt af ældste K. Boyd Baugh, håndspålæggelse af ældste Victor Fonnesbeck.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Dødsfald:

Frederikshavn: Den 30. november 1952 døde broder Markus Peter Jacobsen, 83 år gammel. Broder Jacobsen blev døbt den 18. maj 1902 og blev ordineret til ældste den 7. januar 1915. Den 19. december 1943 blev han indsat som grensforstander i den nyåbnede Frederikshavn gren og virkede i dette kald i adskillige år. Broder Jacobsen blev begravet den 5. december, og graven blev indviet af Kirken den 20. december. Æret være broder Jacobsens minde!

Velsignelser:

Fredericia: 2. december 1952: Jacob Weisenberg og Vibeke Sigersted Weisenbergs datter, Kirsten Weisenberg, velsignet af faderen.

Ordinationer:

København: 16. november 1952: Karsten Just Salin ordineret til diakon af ældste Orval N. Skousen.

Aalborg: 21. september 1952: John Christian Bukke ordineret til præst af ældste Jay C. Mortensen.

Skive: 28. september: Aage Dahl ordineret til lærer af ældste Jay C. Mortensen.

Otto Træden ordineret til lærer af missionspræsident Mark Junius Sorensen.

Emigrationer:

København: Bent Hall Mouritzen, Karen Margrethe Mouritzen og Susan Hall Mouritzen er den 29. november 1952 emigreret til Salt Lake City.

Skive: Otto Træden med familie er den 9. december 1952 emigreret til Ogden, Utah.

Missionærankomster:

Den 17. december 1952 ankom ældste Ernest Anton Jensen fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

Missionærforflyttelser:

27. oktober 1952: Reuben L. Bingham fra Randers til Aarhus.
Frank L. Jørgensen fra Aarhus til Randers.
24. november 1952: Creed L. Mortensen fra Herning til Aarhus.
Dennis Christensen fra Silkeborg til Aarhus.
27. november 1952: Myles C. Jones fra Aalborg til København.